

РЕШЕНИЕ

№ 5590

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9998** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Й. (В. О.) гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ национален паспорт серия U № U32509111, издаден на дата 25.12.2023 г. от Компетентните органи на К. – Република Т., чрез адв. Н. А. Р., срещу отказ за издаване на виза на Консулско длъжностно лице (КДЛ), съветник Т. П. в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. по заявление за издаване на виза, подадено на 03.06.2025 г.

В жалбата са изложени съображения, че отказът е неправилен, незаконосъобразен и в противоречие с обективната действителност и материалния закон. Счита, че същият е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 от АПК. Пзовава се на съдебна практика на АССГ. Твърди, че издаденият акт не съдържа данни точно кой документ е в невярно съдържание, нито кои декларираните данни са неверни. Посочва, че релевантната фактическа обстановка не е изяснена, доколкото приетите за установени фактически обстоятелства са неясни и непълни. Твърди, че напълно необосновано и недоказано административният органа е достигнал до заключението, че фирмата на работодателя реално не функционира, няма работници и производствена дейност. Излага доводи, че административният орган не е изпълнил задължението си служебно да събере доказателства по чл. 36 от АПК, във връзка с чл. 35 от АПК. Счел е, че неправомерно е ограничено едно от основните права – а именно правото му на труд и препитание, защитено в редица международни договори и спогодби, по които Б. е страна. Налице е нарушение на правна норма от ЕКПЧ – засегнато е правото на зачитане на личния живот и на

зачитане на личното жилище по чл. 8 от ЕКПЧ. Сочи, че твърденията, че адресът на пребиваване е фиктивен по никакъв начин не отговаря на обективната истина. Излага доводи, че сключеният трудов договор между Б. Й., в качеството му на работник и работодателя „НЕКСОР ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е напълно действителен, доколкото дружеството е действащо предприятие, чийто основен предмет на дейност е инженерингови дейности и услуги, както и развива стопанска дейност активно като изпълнител и подизпълнител в областта на строителството и проектирането, геологически изследвания и други дейности свързани със строителството. Посочва, че се цели установяване на територията на страната именно за да започне работа, която в конкретния случай е неделима част от живота му, в условията на пребиваване в Република Б.. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Н. Р., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ), в Генерално консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. не взема становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 03.06.2025 г. от Б. Й. (В. О.) гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Република Т.; писмо с рег. № 536400-46618 от 21.05.2025 г. на Дирекция „Миграция“, с което е уведомен работодателят „НЕКСОР ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; декларация, с която А. С. Н. предоставя адрес на пребиваване на Б. Й.; Копие от удостоверение за регистъра на населението; застрахователен сертификат валиден до 25.06.2026г.; свидетелство за съдимост.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено следното: „ Фирмата работодател реално не функционира, няма работници и производствена дейност. Адреса е фиктивен.“

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б. и Заповед № 212 от 12.11.2024 г. на Генералния консул на Република Б. в О., с която Т. П., Съветник при Консулската служба при посолството на Република Б. в [населено място], Т., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото, на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от страна на ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“-СДВР за съгласуване заявления на В. О., гражданин на Т.. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация, е представено от ДАНС и е приложено и обособено по делото в класифициран том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка

за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Т. П., съветник, консул към Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б. са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законово основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т. 23).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от Закона за чужденците в Република Б.. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, трябва да бъде установена специфичната цел у

чужденеца – да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Подобни данни не са установени и доказани и от предоставената класифицирана информация от ДАНС. В нея най – общо се посочва, че отказът на работодателя да наеме и назначи български граждани, респективно граждани на друга държава – членка на ЕС, на държава – страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство, или на Конфедерация Ш. или на лица по чл. 9, ал. 1, т. 2 – 6 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, не е достатъчно мотивиран. Друг извод не следва и от посоченото, че двамата турски граждани са декларирали един и същи адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 9.

Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, за срок от 3 години. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза вид „D“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за продължително пребиваване с цел работа участие вземат Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези заинтересувани страни вече веднъж са дали своето положително становище относно Б. Й..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза вид „D“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето трябва да бъде определено като заплаха за националната сигурност, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си (чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ).

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ. Също така не се разбира, защо е прието, че фирмата работодател реално не функционира, няма работници и производствена дейност. И защо органът смята, че адреса е фиктивен. Всичко това обуславя извода, че процесният акт не е надлежно мотивиран.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства. Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Й. (В. О.) гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], отказ за издаване на виза на Консулско длъжностно лице (КДЛ), съветник Т. П. в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т. по заявление за издаване на виза, подадено на 03.06.2025 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Б. Й. (В. О.) гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение. Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.